

Arrest

nr. 217 311 van 22 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. HALABI
Veydtstraat 28
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die *loco* advocaat E. HALABI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied! het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3,1 °: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft reeds sedert onbekende tijd In het Rijk / op het grondgebied van de Schengenstaten.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEI DING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet In het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij/zij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene maakt gebruik van verschillende Identiteiten.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

*Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.
Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.*

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij» (K. Vanhoecke, attaché), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de PZZUID en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, Asahaad. Abdeasamad. op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas.”

1.2. Op 21 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 21/01/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

*Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.
Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.
Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.*

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar de verzoekende partij stelt de Franse taal te kiezen als proceduretaal, wijst de Raad er op dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p737).

De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (*cf. RvS* 17 april 2002, nr. 105.632).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door de verwerende partij werden genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

2.2. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De eerste bestreden beslissing omvat tevens een maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Voornoemd artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, en § 3, vierde lid, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoekende partij zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding die vervat zit in de bijlage 13septies, dient te worden opgemerkt dat hiertegen op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (*RvS* 12 januari 2001, nr. 92.181; *RvS* 4 juni 2002, nr. 107.338; *RvS* 1 december 2006, nr. 165.469; *RvS* 1 december 2006, nr. 165.470).

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de maatregel van vrijheidsberoving.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van een motiveringsgebrek, van het principe “*audi alteram partem*” en de hoorplicht, van artikel 6.1 van de richtlijn 2008/11/EG (lees: 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn)), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel. De verzoekende partij voert tevens het bestaan aan van een manifeste appreciatiefout. Uit de uiteenzetting van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij zich tevens beroept op een schending van de rechten van verdediging, het vertrouwensbeginsel en het “*principe de collaboration procédurale*”, alsook op de schending van artikel 22 van de Grondwet.

Haar enig middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“EN CE QUE la partie adverse fonde l'Annexe 13septies sur le fait que :

Artikel 7, alinea 1:

X 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3,1 °: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft reeds sedert onbekende tijd In het Rijk / op het grondgebied van de Schengenstaten.

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Que la partie adverse fonde en outre l'interdiction d'entrée de deux ans sur le fait que :

Betrokkene maakt gebruik van verschillende identiteiten.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

§ 1 - Première branche : quant au défaut d'audition de la requérante avant l'adoption des décisions litigieuses

Qu'il ressort à titre prémiminaire des pièces du dossier que le requérant n'a pas été entendu préalablement à la notification de l'interdiction d'entrée et de l'ordre de quitter le territoire concernant les éléments relatifs à sa vie familiale, son audition par les services de police étant succincte et limitée aux seuls faits qui lui sont reprochés et ayant justifié l'intervention de la police ;

Que le principe de motivation matérielle, l'obligation de motivation exacte, pertinente et adéquate, la violation du principe général de droit du respect des droits de la défense et du contradictoire, le principe général de droit « audi alteram partem », le principe de légitime confiance, le principe de collaboration procédurale, l'article 6.1 de la directive 2008/11/CE et 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'UE, imposent à l'administration d'entendre l'intéressée quand elle prend une mesure grave à son encontre ;

Que le principe « audi alteram partem » implique la possibilité de faire connaître son point de vue, de manière utile et effective sur la décision ;

Que l'article 41 e la Charte des droits fondamentaux de l'UE consacre expressément que :

« Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans tin délai raisonnable par les institutions et organes de l'Union.

2. Ce droit comporte notamment:

le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre; »

Que l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée font intervenir dans son contenu des réglementations européennes ;

Qu'en effet, les articles 7 et 8 relatifs aux ordres de quitter le territoire, les articles 71 à 74 et 74/5 à 74/19 concernant la détention administrative, l'interdiction d'entrée et l'éloignement constituent la transposition de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil relatives aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier ;

Que l'interdiction d'entrée est visée par l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que l'ordre de quitter le territoire est quant à lui visé par l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Que par conséquent, les droits et obligations sont tirés de cette même directive 2008/115/CE, de sorte que le droit à être entendu trouve à s'appliquer ;

Que ce raisonnement a été suivi à plusieurs reprises par le Conseil de Céans, notamment dans son arrêt n° 181 385 du 27 janvier 2017 :

« 5.3.1.2. A cet égard, quant à la violation du droit d'être entendu invoqué par la partie requérante en tant que principe général de bonne administration, le Conseil rappelle que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 résulte de la transposition en droit belge de l'article 6.1. de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers ,en séjour irrégulier (ci-après : la directive 2008/115/CE), lequel porte que _ « Les Etat membres prennent unedécision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrémliier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5 ». Il résulte ae ce qui précède que toute décision contenant un ordre ae quitter le territoire au sens de la loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en œuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce.

En pareille perspective, le Conseil relève que dans un arrêt, rendu le 11 décembre 2014, la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué que « la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments

relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...]. [...]. Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours.

[...] » (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, KhaledBoudjlida, points 34, 36-37 et 59)

Partant, eu égard à la finalité de ce principe général de droit, l'autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter des renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier (dans le même sens : C.E, 19 février 2015, n° 230.237).

5.3.1.3. En l'espèce, dans la mesure où l'acte dont la suspension de l'exécution est sollicitée consiste en un ordre de quitter le territoire, pris unilatéralement par la partie défenderesse, sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, le Conseil estime que le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne, imposait à la partie défenderesse de permettre à la requérante de faire valoir utilement ses observations.

Or, en l'occurrence, le Conseil observe qu'il ne ressort nullement du dossier administratif que la partie défenderesse aurait invité la requérante à faire valoir, avant la prise de l'acte attaqué, des « éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu

(...)

La circonstance, rappelée par la partie défenderesse à l'audience, que la requérante a été entendue par les services de police, lors de l'arrestation administrative dont elle a fait l'objet, le 24 janvier 2017, à l'adresse de la résidence qu'elle partage avec son compagnon, ne peut suffire à énerver ce constat. Il ne ressort, en effet, nullement des mentions figurant dans ledit « rapport administratif », que la requérante ait, dans ce cadre, été informée de l'intention de la partie défenderesse de lui délivrer l'ordre de quitter le territoire querellé, ni, partant, qu'elle ait eu la possibilité de faire connaître son point de vue, de manière utile et effective, à ce sujet.

En conséquence, sans se prononcer sur les éléments mis en exergue à l'appui du présent recours, le Conseil ne peut que constater qu'en ne donnant pas à la requérante la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, la partie défenderesse n'a pas respecté son droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne, en telle sorte qu'il ne peut être exclu que - ainsi que le soutient la partie requérante - elle ait adopté la décision querellée sans disposer de l'ensemble des renseignements nécessaires pour statuer en pleine connaissance de cause au sujet, notamment, des éléments se rapportant à la vie familiale de la requérante, protégés par l'article 8 de la CEDH.

Il résulte de ce qui précède qu'en ce qu'ils sont pris d'une violation de l'article 8 de la CEDH et du droit d'être entendu, les deuxième et troisième moyens apparaissent prima fade sérieux.»

Qu'en l'espèce, les actes attaqués ont également été pris en méconnaissance de ce droit d'être entendu;

Que s'il avait été interrogé sur sa situation familiale, le requérant aurait pu faire valoir notamment le fait qu'il entretient une relation amoureuse avec une Belge, élément que la partie adverse aurait du prendre en considération dans le cadre de l'examen de proportionnalité qui lui incombe;

Que le Conseil de Céans a à cet égard considéré dans un arrêt n°171 199 du 4 juillet 2016 que :

« Quant à la violation du droit d'être entendu, invoqué par la partie requérante, le Conseil rappelle que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 résulte de la transposition en droit belge de l'article 6.1. de la directive 2008/115/ CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (ci-après : la directive 2008/115/ CE), lequel porte que « Les Etat membres prennent une décision de retour à rencontre de tout ressortissant d'un pays

tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5 ». Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en œuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce.

166/13, rendu le 5 novembre 2014, que « Le droit d'être entendu garanti à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêt *M.*, EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée). Toutefois, selon une jurisprudence de la Cour également constante, les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à la condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêts *Silassini e. a.*, C- 317/08 à C 320/08, EU:C:2010:146, point 63; *G. et K.*, EU:C:2013:533, point 33, ainsi que *Texdata Software*, C 418/11, EU:C:2013:588, point 84). [...]. Par conséquent, il découle de l'obligation de prendre, à l'égard des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, une décision de retour, prescrite par l'article 6, paragraphe 1, de cette directive, aux termes d'une procédure équitable et transparente, que les Etats membres doivent, dans le cadre de l'autonomie procédurale dont ils disposent, d'une part, prévoir explicitement dans leur droit national l'obligation de quitter le territoire en cas de séjour irrégulier et, d'autre part, pourvoir à ce que l'intéressé soit valablement entendu dans le cadre de la procédure relative à sa demande de séjour ou, le cas échéant, sur l'irrégularité de son séjour. [...]. Le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il ne s'oppose pas à ce qu'une autorité nationale n'entende pas le ressortissant d'un pays tiers spécifiquement au sujet d'une décision de retour lorsque, après avoir constaté le caractère irrégulier de son séjour sur le territoire national à l'issue d'une procédure ayant pleinement respecté son droit d'être entendu, elle envisage de prendre à son égard une telle décision, que cette décision de retour soit consécutive ou non à un refus de titre de séjour » (CJUE, 5 novembre 2014, C-166/13).

La Cour estime également qu' « Un tel droit fait [...] partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garanti à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), elle précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des Etats membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50).

Le Conseil rappelle encore que dans l'arrêt « *M. G. et N.R.* » prononcé le 10 septembre 2013 (C-383/13), la Cour de Justice de l'Union européenne a précisé que « [...] selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...]. Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] » (CJUE, 10 septembre 2013, C-383/13, points 38 et 40).

2.3.2. En l'espèce, dans la mesure où le premier acte attaqué est un ordre de quitter le territoire, pris unilatéralement par la partie défenderesse, sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, le Conseil estime que le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne, imposait à la partie défenderesse de permettre au requérant de faire valoir utilement ses observations.

Or, le Conseil observe qu'en termes de requête, la partie requérante fait valoir, dans l'exposé des faits, que l'épouse du requérant a deux enfants sur le territoire du Royaume ainsi que des petits-enfants, et dans ce qui peut être tenu pour une première branche, « Oit' il y a une logique pour [le requérant] à rester dans le royaume de Belgique en attendant l'issue de la procédure relative à son

épouse ; [...] qu'une procédure effective comprend notamment le fait de ne pas séparer un couple durant le temps de trois mois au plus nécessaire pour qu' une juridiction rende un arrêt », ainsi que, dans ce qui petit être tenu pour une troisième branche, que « le requérant est marié et qu'une décision d'éloignement de deux ans compromet la vie de ce couple et viole les droits au respect de la vie privée et familiale ».

Le Conseil constate qu'il ne ressort nullement des pièces versées au dossier administratif que, dans le cadre de la procédure ayant conduit à la prise de l'ordre de quitter le territoire, le requérant a pu faire valoir les éléments relatifs à sa situation personnelle, à la situation administrative de son épouse et plus particulièrement à la vie familiale qu'il entretient avec cette dernière, dont la prise en compte aurait pu amener à ce que la procédure administrative en cause aboutisse à un résultat différent.

Sans se prononcer sur ces éléments, le Conseil ne petit que constater qu'en ne donnant pas au requérant la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption du premier acte attaqué, qui constitue une décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, la partie défenderesse n'a pas respecté son droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne.
(...)

2.4.1. En ce qui concerne le deuxième acte attaqué, à savoir, l'interdiction d'entrée prise à l'égard du requérant, le Conseil observe que s'il ressort de l'article 110terdecies de l'arrêté royal du 8 octobre 1981, et des modèles qui figurent aux annexes 13sexies et 13septies du même arrêté royal, que l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée constituent dorénavant des actes distincts, il n'en reste pas moins que la décision d'interdiction d'entrée accompagne nécessairement un ordre de quitter le territoire (annexe 13 ou 13septies). Elle doit donc en être considérée comme l'accessoire (dans le même sens : C.E., arrêt n°229.57'5 du 16 décembre 2014).

2.4.2. En l'espèce, l'interdiction d'entrée prise à l'encontre du requérant, constitue une décision subséquente à l'ordre de quitter le territoire susmentionné, qui lui a été notifié à la même date. A.u vu de l'annulation de cet acte, il s'impose donc de l'annuler également. »

Qu'en tout état de cause, le requérant n'a nullement été valablement entendu sur les éléments de sa vie privée et familiale avant l'adoption des deux décisions litigieuses;

Qu'ainsi il a été considéré par le Conseil d'Etat (CE arrêt n°233 257 du 15 décembre 2015) :

« L'interdiction d'entrée, régie par l'article 11 de la directive précitée 2008/115/CE ainsi que par les articles 74/11 et 74/12 de la loi du 15 décembre 1980, peut être qualifiée de mesure accessoire par rapport à un ordre de quitter le territoire dans la mesure où une telle interdiction ne peut être prise sans qu'un ordre de quitter le territoire ait été adopté. Toutefois, l'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire. L'objet de ces décisions est différent. Il en est de même des motifs justifiant leur adoption. En conséquence, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire. La décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir. En outre, l'importance du grief, causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée. En l'espèce, le requérant a ordonné à la partie adverse de quitter le territoire en raison de l'irrégularité de son séjour en Belgique et elle lui a interdit d'entrer en Belgique pendant deux ans parce qu'elle n'avait pas respecté des ordres de quitter le territoire antérieurs et que l'obligation de retour n'avait pas été remplie.

Le droit pour toute personne d'être entendue, afin de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit de l'Union européenne du respect des droits de la défense, applicable en l'espèce. La circonstance que la partie adverse ait exposé son point de vue au sujet de l'ordre de quitter le territoire n'implique pas qu'elle ait, de ce fait, exprimé également son opinion à propos de l'interdiction d'entrée. Comme cela a été précisé, il s'agit d'actes distincts justifiés par des motifs différents. Dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts de la partie adverse, son droit à être entendue impliquait que le requérant l'invitât à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter. Le premier juge a donc pu décider légalement que le principe général du droit de l'Union

européenne du respect des droits de la défense n'a pas été respecté par le requérant car la partie adverse n'a pu faire valoir son point de vue qu'à l'égard de l'ordre de quitter le territoire et non à propos de l'interdiction d'entrée. La motivation de l'arrêt attaqué ne méconnaît pas les dispositions invoquées à l'appui du moyen unique. »

Que les faits de cette affaire sont tout à fait applicables à l'espèce et il ressort des pièces du dossier que le requérant n'a pas pu se prononcer utilement sur l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée sur le territoire du Royaume pris à son encontre ;

Que s'il avait été interrogé sur sa situation familiale, le requérant aurait pu notamment faire valoir le fait qu'il entretient une relation amoureuse avec une Belge , élément que la partie adverse aurait du prendre en considération dans le cadre de l'examen de proportionnalité qui lui incombe et auquel elle aurait du répondre adéquatement;

Que ces éléments auraient pu être de nature à influencer la décision dans la mesure où la notification d'une interdiction d'entrée relève d'une prérogative et non d'une obligation de la partie adverse ;

Qu'en outre, le droit communautaire impose à la partie adverse de tenir compte de la situation familiale de l'étranger avant d'adopter une décision d'éloignement ;

Qu'à la lumière de ce qui précède il y a lieu de suspendre et/ou d'annuler la décision incriminée.

2° Quant à l'ordre de quitter le territoire (Annexe 13 septies)

EN CE QUE la partie adverse s'est totalement abstenue de procéder à un examen de proportionnalité en adoptant la décision attaquée ;

Que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 consacre pourtant que :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné »

Que cette disposition ne fait que transposer en droit belge l'article 5 de la Directive « retour » qui lie la Belgique en raison du droit communautaire ;

Qu'il en découle une véritable obligation de motivation, dans le chef de l'Office des Etrangers, quant à la prise en compte des éléments prescrits par l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 et, partant, de procéder à un examen de proportionnalité, lequel doit apparaître clairement dans la motivation de la décision ;

Que dans ce cadre, il appartient à la Juridiction de Céans- dans le cadre de son contrôle de légalité- de vérifier si cet examen de proportionnalité a été réalisé et si la décision est adéquatement motivée au regard des éléments du dossier administratif ;

Que la partie adverse s'est cependant totalement abstenue de procéder à un examen de proportionnalité entre la mesure prise à l'encontre du requérant et son droit au respect de sa vie privée et familiale, alors que cet examen lui incombe au sens de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme ;

Qu'en effet la décision de quitter le territoire ne prend pas en compte le fait que le requérant vit en Belgique depuis quatre années, qu'il y a tissé de nombreux liens ainsi qu'une relation amoureuse en Belgique, de sorte qu'un retour au Maroc le priverait de son droit à la vie privée ;

Attendu dès lors que toute expulsion du requérant entraînerait une rupture brutale entre ce dernier, son environnement et son cercle de proche qui constitue sa famille depuis maintenant quatre années, et porterait ainsi gravement atteinte à son droit à la vie privée et familiale, garanti par l'article 8 CEDH, en ce que cette mesure est assortie d'une interdiction d'entrée sur le territoire durant deux ans, ce qui aurait pour effet de le priver de vie privée pendant trois années ;

Que l'article 8 de la Convention de Sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, stipule expressément que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale (...).

Que le paragraphe 2 de l'article 8 CEDH définit les conditions dans lesquelles une ingérence dans le droit à la vie familiale est permise ;

Qu'aux fins de pouvoir définir exactement ce qu'implique le paragraphe 2 de l'article 8 de la CEDH, il faut se référer à la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme de Strasbourg ;

Que comme précédemment exposé, l'article 8 CEDH protège tant la vie privée que familiale ;

Que l'article 8 CEDH protège bien le droit de l'individu à mener sa vie de famille et à entretenir des relations familiales dans le respect des valeurs fondamentales qui constituent l'essence des droits de l'homme : la liberté, l'égalité et la fraternité (La mise en œuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Editions du Jeune Barreau de Bruxelles, 1994, p.92.) ;

Que selon la Cour européenne des droits de l'homme, il est « trop restrictif de limiter (la vie privée) à un 'cercle intime ' où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables.» (Cour eur. d. h., Niemetz c. Allemagne, 16 déc. 1992, § 29.)

Qu'ultérieurement, la Haute Juridiction précisait : « la sphère de la vie privée, telle que la conçoit la Cour, couvre l'intégrité physique et morale d'une personne ; la garantie offerte par l'article 8 de la Convention est principalement destinée à assurer le développement, sans ingérences extérieures, de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables. » (Cour eur. d. h., Botta c. Italie, 24 fév. 1998, § 32.)

Que dans un arrêt longtemps demeuré isolé, la Cour avait cependant expressément consacré la dimension sociale de la vie privée des étrangers ;

Qu'appelée à se prononcer sur l'expulsion d'un ressortissant marocain condamné pour trafic de cannabis, elle avait jugé que le requérant avait « tissé en Belgique de réels liens sociaux : il y a habité depuis l'âge de onze ans, y a reçu une formation scolaire puis professionnelle et y a travaillé pendant plusieurs années. Il y a donc établi aussi une vie privée au sens de l'article 8, laquelle englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial!» (Cour eur. d. h., C. c. Belgique, 27 juin 1996, § 25. C'est moi qui souligne. 47 Cour eur. d. h., Slivenko c. Lettonie, précité, § 95.)

Que les mêmes principes trouvant à s'appliquant au cas d'espèce, le requérant séjournant sur le territoire depuis quatre ans et y ayant développé des attaches sociales durables et tissé des liens sociaux, éléments constitutifs de sa vie privée au sens de l'article 8 CEDH ;

«Ainsi, la sphère de la vie privée désigne l'inscription d'un individu dans son cadre habituel d'existence, ce qui recouvre non seulement l'ensemble des liens sociaux et affectifs durables et significatifs, mais également la sphère purement personnelle, constituée notamment de la vie professionnelle et du sentiment d'appartenance aux divers lieux fréquentés pendant un certain temps. L'écoulement d'une certaine durée paraît naturellement indispensable à ce qu'on puisse qualifier le cadre d'existence d'une personne comme habituel.

Tel semble bien être l'objet de la protection garantie de facto par la Cour européenne des droits de l'homme sous le couvert de l'article 8. En effet, l'extension désordonnée du concept de vie familiale témoigne précisément de « la nécessité ressentie par les organes de surveillance de la Convention de garantir chaque personne se trouvant sous la juridiction d'un des Etats parties contre toute mesure étatique adoptée en matière d'immigration qui constituerait, sans justification légitime et proportionnée, un bouleversement de son cadre d'existence. »Le confirme également, le fait que la Cour s'appuie, dans

la mise en balance des intérêts contraires, sur une série d'éléments dont tous ne relèvent pas de la vie familiale au sens strict.

14.- Il appartiendrait donc à la Cour de prendre en considération non seulement la vie familiale, mais également - et de manière distincte - la vie privée des étrangers qui vivent sur le territoire d'un Etat partie à la Convention. Ce faisant, elle ne se démarquerait guère de sa jurisprudence actuelle, si ce n'est en rendant à chacune des deux notions sa signification propre. En acceptant le principe selon lequel une mesure d'éloignement porte atteinte à la vie privée (entendue comme cadre habituel d'existence) ainsi que, le cas échéant, à la vie familiale de la personne visée, la haute juridiction reconnaîtrait de façon objective la réalité du fait migratoire. » (Pierre-François Docquir, Rev. trim. dr. h., 60/2004, oct. 2004, pp. 92)

Que l'Office des Etrangers a ainsi adopté une interprétation restrictive de l'examen de proportionnalité qui lui incombe au regard du respect de l'article 8 CEDH en s'abstenant totalement de procéder audit examen ;

Qu' il ne ressort en effet nullement des motifs de la décision que la partie adverse ait pris en considération la situation personnelle du requérant avant de prendre sa décision, situation dont elle avait pourtant une parfaite connaissance ;

Que « Même s'il appartient aux Etats d'assurer l'ordre public et de contrôler, en vertu d'un principe général de droit international bien établi, l'entrée, le séjour et l'éloignement des non-nationaux, là où leurs décisions porteraient atteinte à un droit protégé par le paragraphe 1 de l'article 8, une telle ingérence n'est permise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, soit nécessaire, notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales (Affaire Moustaquim c. Belgique, req. 12313/86). Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée aux hits légitimes recherchés. Il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le hit visé et la gravité de l'atteinte aux droits de la requérante. »

Qu'en l'espèce, il n'apparaît pas des motifs de la décision que la partie adverse ait pris en considération ni dans son principe ni de façon proportionnelle l'atteinte qu'elle porterait à la vie privée du requérant au regard de l'ordre de quitter le territoire, alors que le requérant peut faire valoir de nombreux éléments relevant de son ancrage local durable et, partant, de sa vie privée ;

Que dès lors, la décision attaquée viole l'article 8 CEDH, 22 de la Constitution, ainsi que l'article 74/13 de la loi de 1980 (CCE arrêt n°88057 du 24 septembre 2012) ;

Qu'à même supposer que la partie adverse ait pris en considération lesdits éléments, quod non a priori, il lui incombait en tout état de cause d'expliquer les raisons pour lesquelles ces éléments de vie familiale ne constituaient pas un obstacle à la délivrance de l'ordre de quitter le territoire ;

Que partant, la partie adverse a failli à son obligation de motivation formelle au regard de l'article 74/13 de la loi et de l'article 8 de la CEDH ;

Que, dès lors, et malgré une atteinte fortement probable et dont la réalisation est quasi certaine à un droit fondamental protégé par des instruments internationaux liant la Belgique, la partie adverse n'a pas procédé à un examen in concreto aussi rigoureux que possible de la situation du requérant en fonction des circonstances dont elle avait pleinement connaissance, et s'est abstenu également d'examiner les incidences majeures de cette décision sur les droits à la vie privée du requérant, lesquels englobent également son droit au travail ;

Qu'en outre, la motivation de la décision entreprise ne permet pas davantage de vérifier si la partie adverse a mis en balance les intérêts en présence, et dans l'affirmative, de comprendre les motifs qui l'ont conduite à considérer que l'atteinte portée à la vie privée du requérant était nécessaire et proportionnée à l'objectif poursuivi ;

Qu'enfin, la décision entreprise affecte la vie privée du requérant, lequel vit en Belgique de manière ininterrompue depuis 2014 et a tissé de nombreux liens ;

Qu'il ressort cependant clairement de la lecture de la motivation de la décision attaquée que l'Office des Etrangers n'a nullement procédé à un examen de proportionnalité en adoptant la décision litigieuse ;

Qu'en l'espèce, il ressort clairement du dossier administratif du requérant que ce dernier séjourne sur le territoire depuis plus de quatre ans et qu'il peut s'y prévaloir d'un ancrage local durable ;

Que l'Office des Etrangers ne peut dès lors raisonnablement remettre en cause l'ancrage local durable et, partant, les lieux sociaux durables tissés en Belgique ;

Qu'il incombait dès lors à l'Office des Etrangers de mettre en balance les intérêts en présence ;

Qu'en l'espèce, il n'est nullement demandé à la Juridiction de Céans de procéder à un examen d'opportunité quant à la vie privée du requérant, mais bien de sanctionner l'absence d'examen de proportionnalité adéquat au regard de l'atteinte à la vie privée et familiale du requérant dans la motivation de la décision attaquée et ce, dans l'exercice de son contrôle de légalité;

Qu'en effet, comme précédemment exposée, la motivation de la décision litigieuse est entachée d'un vice de motivation et d'une erreur de droit ;

Que la partie adverse ne mentionne pas, dans sa décision de quitter le territoire, qu'elle a procédé à l'examen de proportionnalité qui lui incombe.

Que la vie privée du requérant en Belgique étant un élément fondamental, il appartenait à tout le moins à la partie adverse d'examiner adéquatement la situation du requérant au regard des conséquences qu'auraient sur sa vie privée un éloignement forcé du territoire ;

Que la partie adverse n'a cependant nullement tenu compte du fait que le requérant séjourne sur le territoire depuis quatre ans et ne possède plus aucune famille au Maroc ;

Qu'en l'absence de cet examen de proportionnalité pourtant imposé par le droit belge et européen la décision ne trouve pas de motivation et doit donc être annulée.

Que Votre Conseil a déjà considéré que l'autorité administrative doit prendre en considération les éléments familiaux de la personne contre qui une mesure d'éloignement est prise, sans quoi celle-ci faillit à son obligation de motivation formelle :

«A. même supposer que la partie défenderesse ait pris en considération lesdits éléments, quod non a priori, il lui incombait en tout état de cause d'expliquer les raisons pour lesquelles ces éléments de vie familiale ne constituaient pas un obstacle à la délivrance de l'ordre de quitter le territoire avec interdiction d'entrée incriminé. Partant, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle au regard de l'article 74/13 de la loi et de l'article S de la CEDH. » (CCE 28 février 2013, n°98126)

Qu'en l'espèce, il n'apparaît pas des motifs de la décision que la partie adverse ait pris en considération ni dans son principe ni de façon proportionnelle l'atteinte qu'elle porterait à la vie privée et familiale du requérant au regard de l'ordre de quitter et l'interdiction d'entrée sur le territoire durant deux ans ;

Qu'en effet, il ne ressort pas des motifs de la décision que la partie adverse ait évalué le danger que le requérant représente pour l'ordre public, par son délit de travail au noir, en le mettant en balance avec la gravité de l'atteinte à sa vie familiale qui découlerait de son expulsion du territoire ainsi que de son interdiction d'entrée de deux ans. Elle n'a donc pas opéré l'examen de proportionnalité prescrit par l'article 8 CEDH ;

Qu'ainsi, la jurisprudence européenne a dégagé des critères d'appréciation de la notion de « nécessaire dans une société démocratique » (voyez en ce sens CJCE, Affaire BOUSSARA c/ France, arrêt du 23 septembre 2010), à savoir :

- la nature et la gravité de l'infraction commise par le requérant ;*
- la durée du séjour de l'intéressé dans le pays dont il doit être expulsé ;*
- le laps de temps qui s'est écoulé depuis l'infraction et la conduite du requérant durant cette période ;*
- la solidité des liens avec le pays hôte et avec le pays de destination*

Que dans cette affaire, la Cour a finalement considéré que « De l'avis de la Cour, on ne peut raisonnablement soutenir que du fait des infractions commises, le requérant constituait une menace d'une gravité extrême pour l'ordre public justifiant une mesure d'expulsion définitive du territoire français. Eu égard à ce qui précède, la Cour estime que la mesure d'expulsion définitive du requérant était disproportionnée au but légitime poursuivi, à savoir la « défense de l'ordre et la prévention des infractions pénales. Variant, il y eu violation de l'article 8 de la Convention. »

Que cette jurisprudence est transposable au cas du requérant, la seule infraction commise étant de séjourner illégalement sur le territoire, ce qui ne saurait justifier une mesure aussi grave qu'une mesure d'éloignement de trois années du territoire.

Qu'ainsi, le Conseil d'Etat a déjà eu l'occasion de considérer que « Considérant que l'article 8 CEDH n'interdit pas à l'autorité de prendre une mesure qui, comme celle qui fait l'objet du recours, a pour effet d'entraîner l'expulsion d'un étranger du territoire ; que toutefois, lorsque, comme en l'espèce, l'éloignement constitue une ingérence dans la vie privée et familiale de l'intéressée, celle-ci n'est possible que pour autant qu'elle soit prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire, entre autres, à la défense de l'ordre public, à la prévention des infractions pénales et, notamment, lorsque l'étranger s'est rendu coupable d'infractions telles que celles qui sont en rapport avec le trafic de stupéfiants, à la protection de la santé ou de la morale ou à la protection des droits et libertés d'autrui, que ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et proportionné au but légitime recherché ; qu'il incombe à l'autorité de montrer dans la motivation formelle de la décision d'expulsion qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale ;

Considérant que lorsque l'étranger dispose de liens familiaux, personnels, et sociaux dans son pays de naissance et d'établissement, et qu'il n'est pas établi que l'intéressé dispose de pareils liens dans un autre pays, la partie adverse doit, pour que la motivation de l'arrêté d'expulsion puisse être considérée comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu du besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir entre le droit au respect de la vie privée et familiale et les objectifs légitimes du paragraphe 2 de l'article 8 précité ; que tel doit être spécialement le cas lorsque le dossier révèle qu'il existe des éléments pouvant augurer d'une réinsertion de l'intéressé au sein de son pays d'établissement ;

Considérant que l'acte attaqué ne comporte aucune mention de la situation familiale personnelle et sociale de la requérante, à l'exception du texte suivant (...)

Que le passage de la motivation sur l'absence de prévalence des intérêts familiaux de la requérante et des siens sur la sauvegarde de l'ordre public peut donner lieu à deux interprétations ; que, dans une première interprétation, il signifierait que la partie adverse a considéré implicitement que la gravité des infractions en cause pouvait écarter tout examen des éléments favorables à la requérante ; que ceci n'est pas admissible ; que la démarche de mise en pondération des intérêts implique qu'il soit tenu compte de ces derniers, même si, c'est au terme d'un examen et d'une motivation, pour leur donner un poids inférieur à celui qui s'attache aux éléments constitutifs de danger pour l'ordre public ; que selon une seconde interprétation, il signifierait que, dans la balance des intérêts, il ait été tenu compte des éléments favorables à la requérante, mais qu'ils ne peuvent prévaloir sur les éléments défavorables tirés de son passé délinquant ; que même dans cette interprétation, ce passage ne montre pas de manière suffisamment claire que la partie adverse a procédé de manière suffisamment approfondie à la balance des intérêts exigée par l'article 8 CEDH ; qu'une pareille mise en balance exige en effet non seulement que les éléments favorables à la requérante soient énoncés, mais en outre que les motifs pour lesquels les exigences d'ordre public doivent prévaloir soient expressément reproduits ; qu'en effet, même si la haute gravité des infractions relevées peut être un élément d'une importance toute particulière dans cette mise en balance, celle-ci doit tenir compte de l'ensemble des éléments de la cause, sans omettre l'intensité des liens familiaux, personnels et sociaux dans le pays d'origine ni l'état actuel de la dangerosité de l'intéressée ; que la motivation formelle doit faire apparaître qu'il a été ainsi procédé (CE 9 avril 2002, arrêt n° 105.428, RDE n°118, avril-mai-juin 2002, pp 246-248) ;

Qu'en effet, il ressort clairement de la motivation de la décision attaquée que la partie adverse n'a nullement tenu compte des conséquences de sa décision sur la vie privée du requérant, lequel serait contraint de retourner au Maroc, alors qu'il réside depuis quatre ans en Belgique avec ses amis qui sont devenus sa seule famille ;

Que cette position a déjà été suivie par la Juridiction de Céans, laquelle a eu l'occasion de rappeler, dans un arrêt n° 5003 du 14 décembre 2007 que « Dans un arrêt du 31 janvier 2006 (C- 503/ 03), la Cour de Justice des Communautés européennes a rappelé sa jurisprudence constante en la matière, selon laquelle «le recours par une autorité nationale à la notion d'ordre public suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (arrêts Rsilili [36/75 du 28 octobre 1975], point 28 ; Bouchereau [30/77 du 27 octobre 1977], point 35, ainsi que O fanopoulos et Oliveri [C- 482/01 et C- 493/01 du 29 avril 2004], point 66) (. .)Elle a également rappelé que « l'existence d'une condamnation ne peut être ainsi retenue que dans la mesure où les circonstances qui ont donné lieu à cette condamnation font apparaître l'existence d'un comportement personnel constituant une menace actuelle pour l'ordre public (arrêts Bouchereau précité, point 28, et du 19 janvier 1999, Calfa, C-348/96, (...), point 24) Il résulte de ce qui précède qu'en refusant rétablissement en qualité de conjoint de Belge au requérant, au seul motif que celui-ci été condamné par le tribunal correctionnel de Bruxelles en date du 28 février 2006, sans indiquer en quoi la menace résultant de son comportement personnel est telle que ses intérêts personnels et familiaux ne peuvent prévaloir sur la sauvegarde de l'ordre public alors qu'il ressort du dossier administratif que le requérant n'a plus commis aucun fait répréhensible depuis sa sortie de prison en juillet 2006, la partie défenderesse n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision en fait et en droit ».

Qu'en l'espèce, le délit de séjour illégal ne peut raisonnablement être considéré comme une menace réelle et suffisamment grave affectant un intérêt fondamental de la société et ce à fortiori alors qu'il ressort du dossier administratif que le requérant ne s'est jamais vu notifier d'ordre de quitter le territoire par le passé;

Que les faits de séjour illégal reprochés au requérant par la partie adverse ne peuvent justifier une atteinte à ce point disproportionnée au droit à la vie privée du requérant en raison de la longueur du séjour de ce dernier sur le territoire, à savoir quatre ans, sa vie privée en Belgique et la rupture de ses attaches avec le Maroc ;

Qu'à la lumière de ce qui précède, cette ingérence dans le droit à la vie privée du requérant ne peut être considérée comme nécessaire dans une société démocratique au sens de l'article 8 CEDH;

Que dès lors, en n'examinant pas la proportionnalité de sa décision par rapport à la situation concrète du requérant la décision attaquée viole l'article 8 CEDH, 22 de la Constitution, ainsi que les articles 74/11 et 74/13 de la loi de 1980 ;

Qu'en effet, force est de constater que la partie adverse n'a pas examiné les éléments de vie privée du requérant ;

Qu'à même supposer que la partie adverse ait pris en considération lesdits éléments, quod non a priori, il lui incombait en tout état de cause d'expliquer les raisons pour lesquelles ces éléments de vie familiale ne constituaient pas un obstacle à la délivrance de l'ordre de quitter le territoire avec interdiction d'entrée incriminés ;

Que, partant, la partie adverse a failli à son obligation de motivation formelle au regard de l'article 74/13 de la loi et de l'article 8 de la CEDH ;

Qu'à la lumière de ce qui précède, il y a lieu de suspendre et/ou d'annuler la décision incriminée ;

Que ces arguments valent à l'encontre de l'interdiction d'entrée de trois qui accompagne l'ordre de quitter le territoire et qui est motivée de manière identique sur ce point ;

Qu'il convient dès lors d'annuler la décision litigieuse ;

3. Quant à l'interdiction d'entrée de deux ans (Annexe 13 sexies)

Que comme exposé dans la première branche, l'Annexe 13 sexies notifiée au requérant n'est pas adéquatement en motivé en raison de l'absence d'examen de la vie privée du requérant ;

Que les arguments développés en terme de première branche s'appliquent également pour l'Annexe 13 sexes, de sorte qu'il y est renvoyé pour le surplus et afin d'éviter des répétitions inutiles ;
ALORS QUE 1' article 74/11 de la loi du 15 décembre consacre en effet que :

«§ 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas »

§ 2. (...) Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires. »

Qu'une lecture combinée de ces dispositions permet légitimement de déduire que la partie adverse :

- d'une part, peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée dans ces cas particuliers pour raisons humanitaires et
- d'autre part, doit tenir compte de la vie familiale de l'étranger dans sa décision d'éloignement :

Qu'il en découle une véritable obligation de motivation, dans le chef de l'Office des Etrangers, quant à la prise en compte des éléments prescrits par l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 et, partant, de procéder à un examen de proportionnalité, lequel doit apparaître clairement dans la motivation de la décision ;

Que dans ce cadre, il appartient à la Juridiction de Céans- dans le cadre de son contrôle de légalité- de vérifier si cet examen de proportionnalité a été réalisé et si la décision est adéquatement motivée au regard des éléments du dossier administratif ;

Que votre Conseil a ainsi eu l'occasion de considérer, dans un arrêt du 28 février 2013 n°98126 que :

D'autre part, suivant 1'article 74/11 de la loi, 'M durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas'. Il appartient donc à l'Etat, lorsqu'il prend une décision sur cette base, de tenir compte des circonstances particulières du cas en ce compris l'existence d'une vie familiale - article 74/13 : 'Lors de la prise d'une décision d'éloignement; le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné'.

Que les articles 2 et 3 de la Loi du 29 juillet 1991 relatifs à la motivation formelle des actes administratifs, les principes généraux du droit et notamment le principe de bonne administration, imposent à l'autorité de statuer en tenant compte de l'ensemble des éléments du dossier ;

Que, de même, le principe d'une saine gestion administrative veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles ;

Que la partie adverse n'a cependant nullement tenu compte du fait que le requérant séjourne sur le territoire depuis quatre ans, et qu'il a tissé de nombreux liens sur le territoire belge ;

Que si un éloignement temporaire de quelques mois pour introduire une demande de visa n'est pas totalement disproportionné, il n'en va pas de même d'une interdiction de deux ans, alors qu'hormis le fait de vouloir préserver sa vie privée et familiale, même illégalement, le requérant n'a jamais représenté un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale ;

Que cette mesure n'est donc pas nécessaire dans une société démocratique, raison pour laquelle elle est disproportionnée ;

Que dès lors, la décision attaquée viole l'article 8 CEDH, 22 de la Constitution, ainsi que les articles 74/11 et 74/13 de la loi de 1980 (CCE arrêt n°88057 du 24 septembre 2012) ;

Qu'à la lumière de ce qui précède il y a lieu de suspendre et/ou d'annuler la décision incriminée."

4.2. In een eerste onderdeel van het enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de hoorplicht.

4.2.1. Zij wijst erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij niet werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissingen betreffende de elementen die betrekking hebben op haar

familiaal leven. Zij meent dat het horen door de politie niet gerelateerd was en beperkt was tot de loutere feiten die haar werden tegengeworpen en die een politieoptreden rechtvaardigden. Zij meent dat de door haar opgesomde bepalingen en beginselen (de materiële motiveringsplicht, de formele motiveringsplicht, de rechten van verdediging, het principe “*audi alteram partem*”, het vertrouwensbeginsel, het “*principe de collaboration procédurale*” en artikel 6.1 van de Terugkeerrichtlijn) aan de administratie de verplichting opleggen de betrokkene te horen wanneer zij ten aanzien van de betrokkene een bezwarende maatregel neemt, dat zij de mogelijkheid moet krijgen haar standpunt kenbaar te maken over de beslissing en dit op nuttige wijze. De verzoekende partij wijst erop dat de bestreden beslissingen ressorteren onder de Europese regelgeving, dat de artikelen 7 en 8 betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten en de artikelen 71 tot 74 en 74/5 tot 74/19 betreffende de vasthouding, het inreisverbod en de verwijdering de omzetting vormen van de Terugkeerrichtlijn. Zij wijst erop dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op het inreisverbod en 74/13 van de Vreemdelingenwet op het bevel om het grondgebied te verlaten, dat bijgevolg de rechten en verplichtingen overgenomen zijn uit de Terugkeerrichtlijn en het hoorrecht van toepassing is, dat deze redenering meermaals gevolgd wordt door de Raad, meer bepaald in het arrest nr. 181 385 van 27 januari 2017. Zij meent dat *in casu* de bestreden beslissingen genomen zijn met miskenning van het hoorrecht. Volgens de verzoekende partij kon zij, indien zij was gehoord geweest over haar familiale situatie, aangehaald hebben dat zij een liefdesrelatie onderhoudt met een Belgische onderdaan, element dat de verwerende partij had moeten in rekening nemen in het kader van het proportionaliteitsonderzoek. De verzoekende partij wijst in dit verband op arrest nr. 171 199 van 4 juli 2016 van de Raad. Zij stelt dat zij in geen geval afdoende werd gehoord over de elementen van haar privéleven en haar familiaal leven voor het nemen van de bestreden beslissingen. De verzoekende partij wijst voorts nog op een arrest van de Raad van State van 15 december 2016 met nr. 233.257, waarin onder meer gesteld wordt dat het feit dat de betrokkene haar standpunt heeft kenbaar gemaakt ten aanzien van een bevel om het grondgebied te verlaten niet impliceert dat zij eveneens haar mening te kennen heeft gegeven omtrent een inreisverbod, dat de rechten van verdediging niet gerespecteerd werden. Zij meent dat de feiten van deze zaak van toepassing zijn *in casu* en dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat zij nuttig haar standpunt heeft kunnen kenbaar maken over het bevel om het grondgebied te verlaten en over het inreisverbod. Zij herhaalt dat indien zij was gehoord geweest over haar familiale situatie, zij kon aangehaald hebben dat zij een liefdesrelatie onderhoudt met een Belgische onderdaan, element dat de verwerende partij had moeten in rekening nemen in het kader van het proportionaliteitsonderzoek en waarover zij adequaat had moeten motiveren. Zij meent dat deze elementen van aard waren om te bestreden beslissingen te beïnvloeden daar er geen verplichting bestaat om een inreisverbod op te leggen, dat bovendien het communautair recht aan de verwerende partij oplegt om rekening te houden met de familiale situatie alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen.

4.2.2. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31). De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Een bevel om het grondgebied te verlaten, kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

In casu wordt aan de verzoekende partij tevens een inreisverbod voor een duur van twee jaar opgelegd, in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van Vreemdelingenwet. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; hierna: de richtlijn 2008/115/EG; *Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Een inreisverbod kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten en van het inreisverbod voor een duur van twee jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Ook betreffende de aangevoerde schending van de rechten van verdediging, meer bepaald het principe '*audi alteram partem*', benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissingen. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kunnen leiden.

De verzoekende partij stelt dat mocht zij gehoord zijn, zij kon aangehaald hebben dat zij een liefdesrelatie onderhoudt met een Belgische onderdaan. Zij stelt dat zij in geen geval afdoende werd gehoord over de elementen van haar privéleven en haar familiaal leven voor het nemen van de bestreden beslissingen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij naar aanleiding van het gehoor in het kader van het opstellen van een administratief verslag vreemdelingencontrole op 21 januari 2018, verklaarde dat zij in België wil werken om geld naar de familie in Marokko te kunnen sturen. Tijdens voormeld gehoor wordt geen melding gemaakt van een liefdesrelatie met een Belgische onderdaan, noch van een bestaand privéleven. Daargelaten de vraag of dit gehoor in het kader van het opstellen van het administratief verslag vreemdelingencontrole afdoende is in het licht van de hoorplicht, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift louter beperkt tot het vermelden van het onderhouden van een liefdesrelatie met een Belgische onderdaan en van het hebben van een privéleven, zonder verdere verduidelijkingen. Vooreerst vermeldt zij geenszins de naam van haar beweerd Belgische partner, noch geeft zij verdere toelichtingen bij hun beweerd relatie, noch legt zij stukken voor die wijzen op het bestaan van een relatie met een Belgische onderdaan. Met haar loutere bewering dat zij een liefdesrelatie zou onderhouden met een Belgische onderdaan, maakt de verzoekende partij geenszins een gezinsleven aannemelijk. Voorts beperkt zij zich ook tot de loutere stelling dat zij diende gehoord te worden over haar privéleven voor het nemen van de bestreden beslissing, doch concretiseert zij op geen enkele wijze het door haar ingeroepen privéleven, nog minder legt zij hiervan stavingsstukken voor. Ook uit de stukken van het administratief dossier blijken geen elementen die een actueel gezins- en/of privéleven aannemelijk kunnen maken. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij indien zij zou zijn gehoord, concrete elementen had kunnen voorleggen die de verwerende partij ertoe hadden kunnen brengen andere beslissingen te nemen.

Louter ten overvloede blijkt eveneens dat de verzoekende partij, weliswaar laattijdig, werd gehoord door de gemachtigde op 22 januari 2018. Uit de vragenlijst blijkt dat de verzoekende partij geen antwoord gaf

op de uitdrukkelijke vraag naar de aanwezigheid van familieleden in België. Zij gaf enkel te kennen dat zij niet terug wou naar Marokko omdat zij daar niets meer zou hebben.

Gelet op de voorgaande vaststellingen stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van de verzoekende partij niet toelaat vast te stellen dat zij indien gehoord nog enig concreet, relevant gegeven kon aanbrengen dat van belang kon zijn voor de strekking van de bestreden maatregelen (cf. RvS 23 april 2015, nr. 11.248 (c)). Er kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij enig relevant en pertinent gegeven betreffende de situatie van de verzoekende partij ten onrechte niet in haar beoordeling heeft betrokken.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij de verwerende partij nog bijkomende dienstige inlichtingen had kunnen verschaffen die haar er had kunnen van weerhouden een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar op te leggen.

Uit het feit dat de verwerende partij zelf niet overging tot het horen van de verzoekende partij alvorens de bestreden beslissingen te nemen kan in voorliggende zaak niet worden afgeleid dat de bestreden beslissingen door enig gebrek zijn aangetast.

Gelet op voorgaande vaststellingen blijkt ook niet dat de verwerende partij, door de verzoekende partij niet te horen en de bestreden beslissingen enkel te nemen op basis van concrete vaststellingen die niet worden weerlegd, de rechten van de verdediging heeft miskend.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte bepaalde voor het nemen van de bestreden beslissingen relevante elementen niet overweging heeft genomen en hierover niet heeft gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat het communautair recht aan de verwerende partij oplegt om rekening te houden met de familiale situatie alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, gaat zij er aan voorbij dat zij geenszins aannemelijk maakt dat er *in casu* sprake is van een familiale situatie.

Ter volledigheid wijst de Raad er nog op dat artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, waarvan *in casu* toepassing werd gemaakt bij het nemen van de tweede bestreden beslissing, voorziet dat een inreisverbod moet worden opgelegd indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij niet verplicht was om een inreisverbod op te leggen is dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij maakt een schending van de door haar in het eerste onderdeel van het enig middel aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

4.3. Betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod

4.3.1. In een tweede onderdeel van het enig middel betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij nagelaten heeft een proportionaliteitstoets door te voeren, waarbij zij verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zij wijst erop dat voormelde bepaling de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, dat hieruit een uitdrukkelijke motiveringsplicht voortvloeit met betrekking tot het in rekening nemen van de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en om over te gaan tot een belangenafweging die duidelijk moet blijken uit de motieven, dat het de Raad toekomt, in het kader van de wettigheidscontrole, te onderzoeken of deze belangenafweging werd gemaakt en of de bestreden beslissing adequaat werd gemotiveerd met betrekking tot de elementen van het dossier. Zij meent dat de verwerende partij nagelaten heeft een belangenafweging te maken tussen het nemen van de bestreden maatregel en haar recht op het respect voor haar privé- en gezinsleven, terwijl dit onderzoek haar toekwam in de zin van de rechtspraak van het EVRM. Zij stelt dat de eerste bestreden beslissing het feit dat zij in België leeft gedurende vier jaar, dat zij alhier talrijke banden heeft alsook een amoureuze relatie, waardoor een terugkeer naar Marokko haar recht op een privéleven zou schenden, nalaat in rekening te nemen. Zij meent dan ook dat elke verwijdering een brutale onderbreking tussen haar en haar omgeving en naasten die haar familie vormen gedurende vier jaar, zou betekenen en een ernstige schending zou inhouden van haar recht op een privé- en familiaal leven, gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, daar de eerste bestreden beslissing vergezeld gaat van een inreisverbod voor twee jaar, wat voor gevolg zou hebben dat haar privéleven haar zou ontnomen worden gedurende drie jaar (lees: twee jaar). Na een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 8 van het EVRM, betoogt de verzoekende partij dat de uiteengezette principes *in casu* van toepassing zijn daar zij reeds vier jaar op

het grondgebied verblijft en er duurzame sociale banden heeft ontwikkeld, welke elementen vormen van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij een beperkende interpretatie heeft gegeven aan het onderzoek van de proportionaliteit die haar toekomt in het licht van artikel 8 van het EVRM door totaal geen onderzoek te voeren, dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij haar persoonlijke situatie in rekening heeft gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing, situatie waarvan zij nochtans kennis had, dat *in casu* niet blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij, noch in principe, noch op proportionele wijze, de inmenging die de bestreden beslissing vormt in haar privéleven in rekening heeft gebracht, terwijl zij talrijke elementen heeft aangebracht betreffende haar lokale duurzame verankering en haar privéleven. Zij meent dat zelfs in de veronderstelling dat de verwerende partij deze elementen in rekening bracht, *quod non*, het haar toekwam de redenen uiteen te zetten waarom haar familiaal leven geen hinderpaal vormt voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij meent dat de verwerende partij niet overgegaan is tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek *in concreto* van haar situatie in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis had en dat zij zich volledig heeft onthouden van het onderzoek van de enorme gevolgen van deze beslissing op haar recht op een privéleven, welke ook haar recht op werk omvat. Dat bovendien de motivering niet toelaat te verifiëren of de verwerende partij een belangenafweging heeft doorgevoerd, en zo ja, om de motieven te begrijpen die geleid hebben tot de overweging dat de inmenging in haar privéleven noodzakelijk en proportioneel was aan het beoogde doel. Zij meent dat de bestreden beslissing een impact heeft op haar privéleven nu zij reeds sinds 2014 op ononderbroken wijze in België verblijft en talrijke sociale banden heeft, dat uit de lezing van de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een proportionaliteitstoets, dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat zij sinds vier jaar in het Rijk verblijft en dat zij kan bogen op een duurzame lokale verankering, dat de verwerende partij dan ook haar duurzame lokale verankering en bijgevolg haar duurzame sociale banden met België niet kan betwisten, dat het aan de verwerende partij toekomt om een belangenafweging door te voeren. De verzoekende partij vraagt de Raad niet over te gaan tot een belangenafweging betreffende haar privéleven, doch wel de afwezigheid van een adequaat proportionaliteitsonderzoek ten aanzien van de inmenging op haar familiaal en privéleven in de motieven van de bestreden beslissing, te sanctioneren in het kader van de wettigheidscontrole. Zij meent dat de motivering van de bestreden beslissing is aangetast door een motiveringsgebrek, dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing niet vermeldt dat zij overgegaan is tot het proportionaliteitsonderzoek dat haar toekwam, dat daar haar privéleven een fundamenteel element vormt, het minstens aan de verwerende partij toekwam adequaat haar situatie met betrekking tot de gevolgen die een gedwongen verwijdering zou hebben op haar privéleven, te onderzoeken. Zij wijst er nogmaals op dat de verwerende partij helemaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij op het Belgische grondgebied verblijft sinds vier jaar en geen familie meer heeft in Marokko, dat in afwezigheid van een belangenafweging, er geen motivering is. Zij wijst erop dat de Raad reeds overwogen heeft dat de verwerende partij toekomt de familiale elementen van een persoon in overweging moet nemen, zo niet er een schending van de formele motiveringsplicht voorligt. Dat *in casu* uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij, noch betreffende het principe, noch op proportionele wijze, de inbreuk die de bestreden beslissingen vormen op haar privé- en familiaal leven in overweging heeft genomen, dat het niet blijkt uit de motieven dat de verwerende partij het gevaar dat zij vormt voor de openbare orde, door het zwartwerk, heeft geëvalueerd door deze af te wegen tegen de ernst van de inbreuk op het familieleven die voortvloeit uit haar verwijdering en uit haar inreisverbod, dat zij aldus niet is overgegaan tot de proportionaliteitstoets die vervat ligt in artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij wijst vervolgens op rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) betreffende de appreciatiecriteria voor het begrip 'noodzakelijk in een democratische samenleving'. Zij meent dat de rechtspraak waarnaar zij verwijst *in casu* toepasbaar is, daar het enkele misdrijf dat zij pleegde het illegaal verblijf is, wat een verwijdering van drie jaar (lees: twee jaar) van het grondgebied niet kan rechtvaardigen. Daarnaast wijst zij nog op rechtspraak van de Raad van State. Zij herhaalt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij helemaal geen rekening heeft gehouden met de gevolgen van de beslissing op haar privéleven die ertoe zal leiden dat zij gedwongen zal worden terug te keren naar Marokko terwijl zij reeds vier jaar in België leeft met haar vrienden die haar familie zijn geworden. Vervolgens wijst de verzoekende partij op rechtspraak van de Raad. Zij meent dat het misdrijf van illegaal verblijf niet kan beschouwd worden als een reële en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving en dit des te meer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij in het verleden nooit een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg. Zij meent dan ook dat het feit van illegaal verblijf dat haar wordt tegengeworpen geen dergelijke disproportionele inmenging in haar privéleven rechtvaardigt gelet op het feit van haar lang verblijf op het grondgebied, haar privéleven in België en de verbreking van de banden met Marokko. Zij meent dat deze inmenging in haar privéleven niet kan beschouwd worden als

noodzakelijk in een democratische samenleving in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij meent dat gelet op voorgaande, artikel 8 van het EVRM, artikel 22 van de Grondwet, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de formele motiveringsplicht geschonden zijn. Zij wijst er nog op dat deze argumenten ook gelden voor het inreisverbod daar dit op identieke wijze werd gemotiveerd.

4.3.2. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: *“Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.”* Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissingen deze begrippen zouden schenden.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *“afdoende”*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van de arrestatie. Daarnaast wordt gemotiveerd dat overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan daar er een risico bestaat op onderduiken, gelet op het feit dat zij reeds voor onbekende tijd in het Rijk of op het grondgebied van de Schengenstaten verblijft, dat zij gebruik heeft gemaakt van verschillende identiteiten, dat zij zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden, dat zij geen gekend of vast verblijfsadres heeft en zij nooit een poging heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren. Eveneens bevat de eerste bestreden beslissing een juridische en feitelijke motivering betreffende de terugleiding naar de grens.

Voorts dient ook te worden vastgesteld dat het inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit inreisverbod is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met betrekking tot de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd met name dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij gebruikt heeft gemaakt van verschillende identiteiten, dat zij zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden, dat zij geen gekend of vast verblijfsadres heeft en zij nooit een poging heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren. Ook de duur van het inreisverbod van twee jaar wordt in feite gemotiveerd. De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en dat gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, een inreisverbod van twee jaar proportioneel is.

Waar de verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met en niet heeft gemotiveerd omtrent haar gezins- en familielevens en omtrent haar privélevens alsook niet over de proportionaliteit van de impact van de bestreden beslissingen op haar recht op een gezins-, familie en privéleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop, zoals zal blijken uit wat volgt, dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermingswaardig gezins-, familie en privéleven. Gezien het bestaan van een beschermingswaardig gezins-, familie en privéleven niet aannemelijk wordt

gemaakt, toont de verzoekende partij geenszins aan met welk gezins-, familie en privéleven de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of omtrent welk gezins-, familie en privéleven zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissingen haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en het bestreden inreisverbod zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.3.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met haar gezins-, familiaal en privéleven en wijst op het feit dat zij in België leeft gedurende vier jaar, dat zij alhier talrijke banden heeft alsook een amoureuze relatie, waardoor een terugkeer naar Marokko haar recht op een privéleven zou schenden. Zij meent dat elke verwijdering een brutale onderbreking tussen haar en haar omgeving en naasten die haar familie vormen gedurende vier jaar, zou betekenen en een ernstige schending zou inhouden van haar recht op een privé- en familiaal leven, gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, daar de eerste bestreden beslissing vergezeld gaat van een inreisverbod voor twee jaar, wat voor gevolg zou hebben dat haar privéleven haar zou ontnomen worden gedurende drie jaar (lees: twee jaar). Zij wijst erop dat zij reeds vier jaar op het grondgebied verblijft en er duurzame sociale banden heeft ontwikkeld, welke elementen vormen van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij betoogt dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij haar persoonlijke situatie in rekening heeft gebracht voor het nemen van de bestreden beslissing, situatie waarvan zij nochtans kennis had, terwijl zij talrijke elementen heeft aangebracht betreffende haar lokale duurzame verankering en haar privéleven. Zij meent dat zelfs in de veronderstelling dat de verwerende partij deze elementen in rekening bracht, *quod non*, het haar toekwam de redenen uiteen te zetten waarom haar familiaal leven geen hinderpaal vormt voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij meent dat de verwerende partij niet overgegaan is tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek *in concreto* van haar situatie in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis had en dat zij zich volledig heeft onthouden van een onderzoek van de enorme gevolgen van deze beslissing op haar recht op een privéleven, welke ook haar recht op werk omvat. Zij meent dat de bestreden beslissing een impact heeft op haar privéleven nu zij reeds sinds 2014 op ononderbroken wijze in België verblijft en talrijke sociale banden heeft, dat uit de lezing van de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een proportionaliteitstoets, dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat zij sinds vier jaar in het Rijk verblijft en dat zij kan bogen op een duurzame lokale verankering, dat de verwerende partij dan ook haar duurzame lokale verankering en bijgevolg haar duurzame sociale banden met België niet kan betwisten, dat het aan de verwerende partij toekomt om een belangenafweging door te voeren. Zij wijst er nogmaals op dat de verwerende partij helemaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij op het Belgische grondgebied verblijft sinds vier jaar en geen familie meer heeft in Marokko, dat in afwezigheid van een belangenafweging, er geen motivering is. Zij herhaalt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij helemaal geen rekening heeft gehouden met de gevolgen van de beslissing op haar privéleven die ertoe zal leiden dat zij zal gedwongen worden terug te keren naar Marokko terwijl zij reeds vier jaar in België leeft met haar vrienden die haar familie zijn geworden.

De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van een beschermingswaardig gezins-, familiaal of privéleven. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij naar aanleiding van het gehoor in het kader van het opstellen van een administratief verslag vreemdelingencontrole van 21 januari 2018, verklaarde dat zij in België wil werken om geld naar de familie in Marokko te kunnen sturen. Tijdens voormeld gehoor wordt geen

melding gemaakt van een gezins- of familielevens in België of van een liefdesrelatie met een Belgische onderdaan, noch van een bestaand privéleven. Ook uit de overige stukken van het administratief dossier blijken, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, geen actuele elementen die wijzen op een bestaand beschermingswaardig gezins-, familiaal of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij zich in haar verzoekschrift louter beperkt tot het vermelden van het onderhouden van een liefdesrelatie met een Belgische onderdaan en van het hebben van een privéleven, doordat zij reeds vier jaar in België verblijft en zij hier sociale banden heeft, onder meer met naasten/vrienden die zij als familie beschouwt, en zij kan bogen op een duurzame lokale verankering, zonder verdere verduidelijkingen. Vooreerst vermeldt zij geenszins de naam van haar beweerde Belgische partner, noch geeft zij verdere toelichtingen bij hun beweerde relatie, noch legt zij stukken voor die wijzen op het bestaan van een relatie met een Belgische onderdaan. Met haar loutere bewering dat zij een liefdesrelatie zou onderhouden met een Belgische onderdaan, maakt de verzoekende partij geenszins een gezinsleven aannemelijk. Voorts concretiseert zij op geen enkele wijze het door haar ingeroepen privéleven en beperkt zij zich tot algemeenheden waar zij wijst op een verblijf van vier jaar, het hebben van naasten/vrienden in België, de duurzame lokale verankering en de sociale banden. Zij legt ook geen stavingsstukken voor waaruit het daadwerkelijk bestaan van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België kan blijken. De verzoekende partij meent dat ook het recht op werk valt onder het privéleven, doch laat na te verduidelijken welke legale economische activiteit zij in België uitoefent, welke kan beschouwd worden als deel uitmakend van haar privéleven. Het loutere feit dat de verzoekende partij vier jaar in België zou hebben verbleven in illegaal verblijf en hier vrienden zou hebben, zonder enige verduidelijking of concretisering omtrent de sociale banden en de sociale verankering in België, kan bezwaarlijk beschouwd worden als een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst erop dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwezen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating had gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar een vierjarig verblijf in België, het hebben van vrienden, het hebben van sociale banden en de duurzame lokale verankering, zonder verdere verduidelijking of stavingsstukken, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting.

De verzoekende partij toont niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen sprake was van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven of van relaties die kunnen vallen onder een beschermingswaardig privéleven. Bijgevolg diende de gemachtigde geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is. De verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat het de verwerende partij toekwam een proportionaliteitstoets door te voeren en hieromtrent de motiveren in de bestreden beslissing.

Met de loutere bewering dat zij een beschermingswaardig gezins-, familiaal en privéleven heeft in België, toont de verzoekende partij dit geenszins aan. Een schending van artikel 8 van het EVRM is dus niet aannemelijk gemaakt, net zomin als een miskennis van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om dezelfde redenen: de verzoekende partij toont immers niet aan dat er sprake is van een gezinsleven waarmee de verwerende partij in de bestreden beslissingen geen of onvoldoende rekening heeft gehouden of waar omtrent de verwerende partij had moeten motiveren.

Wat betreft de overige elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toont de verzoekende partij niet aan dat deze *in casu* van toepassing zouden zijn.

Voorts wijst de Raad er nog op dat het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij het gevaar voor de openbare orde niet heeft afgewogen tegen de ernst van de inbreuk op het familieleven die voortvloeit uit een verwijdering en een inreisverbod, dat het enkel misdrijf dat zij pleegde illegaal verblijf is wat een inreisverbod van twee jaar niet kan rechtvaardigen, dat het misdrijf van illegaal verblijf niet kan beschouwd worden als een reële en voldoende ernstige bedreiging van een fundamenteel belang van de samenleving en dit des te meer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij in het verleden nooit een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, niet dienstig is, nu uit de bestreden beslissingen geenszins blijkt dat overwogen werd dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat de bestreden beslissingen disproportioneel zijn omdat zij geen gevaar vormt voor de openbare orde, toont zij dit geenszins aan. Het loutere feit dat de verzoekende partij geen gevaar vormt voor de openbare orde maakt de bestreden beslissingen, die gebaseerd zijn op niet betwiste overwegingen, niet disproportioneel. Het is immers ook mogelijk in bepaalde omstandigheden, zoals *in casu*, om aan een vreemdeling in illegaal verblijf een bevel om het grondgebied af te leveren alsook een inreisverbod, indien hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Eveneens is het mogelijk dat een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen wanneer voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. Het betoog van de verzoekende partij dat zij nooit eerder een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en dat zij geen misdrijf heeft gepleegd behalve illegaal verblijf, is dan ook niet dienstig.

Waar de verzoekende partij wijst op rechtspraak van het EHRM betreffende de appreciatiecriteria voor het begrip 'noodzakelijk in een democratische samenleving', doelt zij op een toetsing aan artikel 8, tweede lid van het EVRM. De Raad wijst erop dat er *in casu* geen onderzoek dient te geschieden aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM of er sprake is van een inmenging in het gezins- en privéleven. Immers betreft het geval van de verzoekende partij een eerste binnenkomst. In zoverre de verzoekende partij zou wensen te wijzen op de belangenafweging die ook vereist wordt in geval van een eerste binnenkomst, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat er sprake is van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven of van relaties die kunnen vallen onder een beschermingswaardig privéleven, zodat de verwerende partij geen belangenafweging diende te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst. Waar zij voorhoudt dat zij geen familie meer heeft in Marokko beperkt zij zich tot een loutere bewering, die overigens tegengesproken wordt door bepaalde elementen in het administratief dossier. Immers blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van het opstellen van het administratief verslag vreemdelingencontrole op 21 januari 2018 verklaarde dat zij wil werken om geld op te sturen naar haar familie in Marokko.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van het proportionaliteitsbeginsel, noch van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

De bescherming die wordt geboden door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers "(...) *een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden*" (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Nu het onderdeel van het middel ontleend aan artikel 8 van het EVRM niet gegrond is, kan evenmin een schending van artikel 22 van de Grondwet worden weerhouden.

4.4. Betreffende het inreisverbod

4.4.1. In het derde en laatste onderdeel van het enig middel stelt de verzoekende partij dat het inreisverbod niet adequaat werd gemotiveerd om reden van afwezigheid van onderzoek naar haar privéleven. De verzoekende partij verwijst voorts naar wat hieromtrent reeds werd uiteengezet. Zij wijst vervolgens op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en stelt dat hieruit kan afgeleid worden dat de

verwerende partij zich enerzijds moet onthouden van het opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen en anderzijds rekening moet houden met het familiaal leven in de beslissing tot verwijdering, dat hieruit een uitdrukkelijke motiveringsplicht voortvloeit met betrekking tot het in rekening nemen van de elementen opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en om over te gaan tot een belangenafweging die duidelijk moet blijken uit de motieven, dat het de Raad toekomt, in het kader van de wettigheidscontrole, te onderzoeken of deze belangenafweging werd gemaakt en of de bestreden beslissing adequaat werd gemotiveerd met betrekking tot de elementen van het dossier. De verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin wordt overwogen dat het de staat toekomt wanneer zij haar beslissing neemt op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, hier inbegrepen het bestaan van een familielevens. Zij wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de algemene rechtsbeginselen en meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel aan de verwerende partij oplegt om te oordelen rekening houdend met het geheel van de elementen van het dossier. Zij meent dat de verwerende partij geenszins rekening heeft gehouden met het feit dat zij sinds vier jaar in het Rijk verblijft en talrijke banden heeft in het Rijk. Zij meent dat zelfs indien een tijdelijke verwijdering om een visum aan te vragen niet helemaal disproportioneel is, dit niet geldt voor een inreisverbod van twee jaar, daar, behalve het feit dat zij haar familiaal en privéleven wou verderzetten, zelfs op illegale wijze, zij nooit een gevaar heeft gevormd voor de openbare orde. Zij meent dan ook dat deze maatregel niet nodig is in een democratische samenleving en aldus disproportioneel is. Zij meent dan ook dat de artikelen 8 van het EVRM, artikel 22 van de Grondwet en de artikelen 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn.

4.4.2. Waar de verzoekende partij stelt dat dat het inreisverbod niet adequaat werd gemotiveerd om reden van afwezigheid van onderzoek naar haar privéleven, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd uiteengezet onder punt 4.3. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending en uiteenzetting betreffende artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

4.4.3. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

(...)”

In de bestreden beslissing wordt er onder verwijzing naar dit artikel op gewezen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. De verzoekende partij betwist dit gegeven niet.

Gelet op het niet aannemelijk maken van het bestaan van een gezins- of familielevens in België en gelet op het niet *in concreto* aantonen van het bestaan van beschermingswaardige relaties die deel uitmaken van een privéleven in België en het niet voorhanden zijn van dergelijke elementen in het administratief dossier, zoals blijkt uit de vaststellingen onder punt 4.3., toont de verzoekende partij niet aan dat er

sprake was van humanitaire redenen in de zin van artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, die de verwerende partij hadden kunnen doen afzien van het opleggen van een inreisverbod en waarmee zij aldus rekening had moeten houden, en maakt zij niet aannemelijk dat dit een specifieke omstandigheid betreft waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Ook kan zij bijgevolg niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met alle elementen van het dossier. Zij toont dan ook een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de algemene rechtsbeginselen en meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, niet aan.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geenszins rekening heeft gehouden met het feit dat zij sinds vier jaar in het Rijk verblijft, kan de verzoekende partij niet gevolgd worden. Immers blijkt uit de motieven van het bestreden inreisverbod duidelijk dat de verwerende partij het illegaal verblijf van de verzoekende partij in rekening bracht. De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze het feit dat zij vier jaar illegaal in het Rijk verbleef aantoonde dat het opleggen van of de duur van het inreisverbod disproportioneel zou zijn. Waar zij erop wijst dat de verwerende partij geenszins rekening heeft gehouden met haar sociale banden in België, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij deze sociale banden niet concretiseert, zodat zij niet aannemelijk maakt dat er specifieke omstandigheden zijn die relevant zijn voor de beoordeling van de duur van het inreisverbod, waarmee de verwerende partij ten onrechte nagelaten heeft rekening mee te houden.

De Raad ziet voorts niet in en de verzoekende partij legt ook niet uit op welke wijze het hebben van 'sociale banden' aantoonde dat het opleggen van een inreisverbod voor een periode van twee jaar op grond van de door de verzoekende partij niet betwiste vaststellingen dat ze "*niet getwijfeld [heeft] om op illegale wijze in België te verblijven*", "*gebruik (maakt) van verschillende identiteiten*", "*zich niet aangemeld [heeft] bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden*", "*geen gekend of vast verblijfsadres heeft*" en "*nooit een poging ondernomen [heeft] zijn verblijf te regulariseren*" disproportioneel is. Het is niet omdat de verzoekende partij geen gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid dat het daarom disproportioneel is om een inreisverbod van twee jaar op te leggen. Deze beoordeling dringt zich des te meer op daar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarvan *in casu* toepassing werd gemaakt, toelaat om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. Voormelde bepaling voorziet ook dat een inreisverbod moet worden opgelegd indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan, zoals *in casu*.

Waar de verzoekende partij stelt dat het aan haar opgelegde inreisverbod niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, wijst de Raad op wat hieromtrent reeds werd uiteengezet in punt 4.3.

4.4.4. Met haar betoog in het derde onderdeel van het enig middel maakt de verzoekende partij de schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

4.5. Gelet op voorgaande vaststellingen toont de verzoekende partij evenmin het bestaan van een manifeste beoordelingsfout aan.

4.6. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet aangezien niet *in concreto* wordt uitgelegd op welke wijze de bestreden beslissingen voormelde bepaling schenden. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

4.7. Het enig middel is, in de mate onontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER